

Hồi Thứ Tám

SỐ PHẬN BỊ THÂM HỦY LẠC GIA

ANH HÙNG TUYỆT LỘ ĐƯỢC CỨNG CỨU

Cũng như ba phụ tử Lạc gia, Tiểu Hồng chấn động khi nghe họ Bạch tự bộc lộ thân phận. Tuy nhiên đang khi nghe họ Bạch cười, Tiểu Hồng còn phát hiện như có một thoáng bị họ Bạch đưa mắt nhìn.

Nhờ phát hiện đó, khi bất chợt nhận ra ở họ Bạch đột ngột có dấu hiệu sắp sửa động thân, Tiểu Hồng vừa vội vàng lên tiếng hô hoán đề tỉnh, cũng vừa đảo người, tự dịch chuyển qua một bên:

- Đề phòng lão Bạch sắp có gian kế!!

Thật may mắn là Tiểu Hồng đoán đúng. Vì Bạch Thám Đáo thoát động thân đã bật lao về phía Tiểu Hồng. Nhưng do Tiểu Hồng cũng vừa dịch chuyển, lão lữ đà đành bật ngược lại, hướng về Lạc Yến Chi.

“Vù...”

Tuy nhiên cử chỉ và mưu toan của họ Bạch đã bị Tiểu Hồng cáo giác. Lạc Yến Chi lập tức lùi về gần thân phụ, hai tay cũng xuất thủ quật vào họ Bạch:

- Hóa ra Thần Ứng bang từ lâu đã có lão là gian tế tiềm nhập bốn phủ? Thật tiếc cho lão đã tự bộc lộ quá sớm, không những khiến mưu toan bất thành mà kể cả sinh mạng lão e cũng khó mong toàn vẹn. Đỡ!!

“Ào... Ào...”

Với chuyển biến bất thường này vô tình tạo thành một cục diện là Bạch Thám Đáo đang ở giữa với một đầu là phải đối mặt với ba phụ tử họ Lạc và đầu còn lại là có Tiểu Hồng vừa kịp thời dịch thân chuyển đến. Thế nên, nhờ có cơ hội được nhìn họ Bạch từ phía sau, một lần nữa Tiểu Hồng lại hô hoán:

- Nhị tiểu thư cẩn trọng. Vì tại hà thấy dường như trong tay lão vừa lén thủ một vật gì đấy.

Cùng lúc này, để đối phó với chưởng kinh của Lạc Yến Chi, hữu thủ của Bạch Thám Đáo cũng bật ra:

- Không sai. Nhưng tiểu tử ngươi lẽ ra nên cáo giác sớm hơn, vì muện thế này, tiểu nha đầu làm gì có cơ hội thoát chết dưới độc châm của ta? Ha... Ha...

Từ tay lão Bạch quả nhiên thay vì xuất phát chưởng kinh, lại tung ập ra nhiều ngọn ám khí với tất cả đều phản chiếu tuyền một màu là ánh xanh biếc.

“Rào... Rào...”

Tiểu Hồng chấn động vì nhớ đến cũng một thủ pháp tương tự mẫu thân đã hạ thủ Triệu Khang, một nhân vật của Kiều gia, thế nên Tiểu Hồng càng khẩn trương:

- Trong ám khi có độc, Nhị tiểu thư hãy cẩn trọng, chớ để ám khí chạm vào.

Không những vậy, Tiểu Hồng còn vật người lao đến xuất lực quật ngay vào hậu tâm kẻ gian tế chính là họ Bạch:

- Là Thần Ưng bang thì phải chết!!

“Ào...”

Đối diện với Bạch Thám Đáo, Lạc Yến Chi quả nhiên phát hiện quá muộn các mũi độc châm lợi hại, đành hốt hoảng chuyển phương hướng quật kinh trở xuống, đồng thời cũng lập tức giẫm mạnh hai chân, bật tung thân hình lên cao.

“Ầm!!”

Thật lợi hại cho phản ứng tuy khẩn cấp nhưng thu hiệu quả của Lạc Yến Chi. Vì nhờ dư kinh chấn động càng giúp nàng lao bật lên nhanh hơn, không chỉ cứu nàng vượt thoát các mũi độc châm nguy hiểm trong gang tấc mà còn phần nào làm cho chúng bị chệch hướng, tự bay tản ra xung quanh, càng không gây bất kỳ tổn hại nào cho bản thân nàng.

“Vút!”

Nhưng đối với Bạch Thám Đáo thì khác, đang lúc ngỡ đắc thủ lại thấy Lạc Yến Chi vẫn thoát, lão cuống nộ bật chồm đến và lần này thì lão nhắm vào Lạc Thiên Hào cùng với thân phụ là Lạc tướng quân.

“Vù...”

Ngờ đâu đấy là lúc hậu tâm lão cũng bị chưởng lực của Tiểu Hồng giáng vào.

“Bình!”

Lão chấn động suýt loạng choạng, nhưng vẫn kịp tận dụng chấn lực để lao vào chộp Lạc tướng quân nhanh hơn.

“Vù...”

Khi đắc thủ, lão quay phắt lại và bật cười:

- Nhị tiểu thư có nhìn lại lệnh tôn chưa? Tuy những độc châm chưa gây nguy hại cho Nhị tiểu thư nhưng tiếc thay ngay lúc này lại uy hiếp sinh mạng

của lệnh tôn. Nào, xin phiền Nhị tiểu thư mau mau thúc thủ cho, nếu không, Ha... Ha...

Cả Tiểu Hồng lẫn Lạc Yến Chi ngay lúc này cùng nhìn thấy Lạc tướng quân không chỉ bị họ Bạch chộp giữ và uy hiếp mà ở ngay đầu vai bên tả của Lạc tướng quân quả thật hầy còn đang bị một mũi ám khí cắm vào, dù không sâu nhưng vẫn đủ để độc chất ở ám khí làm cho cho sinh mạng Lạc tướng quân thêm nguy hiểm.

Lạc Yến Chi thất sắc, toàn thân rụng rời, khiến lúc hạ chân xuống cứ phải chao đảo ngã nghiêng.

Ngờ đâu, Lạc Thiên Hào vì đang ở rất gần họ Bạch, đã bất thần đứng bật dậy và xuất thủ:

- Ta đã luôn xem lão là sư phụ. Ta thật phẫn nộ vì hành vi này của lão!! Chết!!

“Ào...”

Lạc tướng quân tuy bị uy hiếp nhưng vẫn cố thất thanh kêu Lạc Thiên Hào:

- Dừng, Thiên Hào. Hành động này e chỉ khiến hài tử phải... Ối... Hào nhi?!

Bạch Thám Đáo đã lạnh lùng quật một kinh vào Lạc Thiên Hào, đệ tử lão:

- Dù gì ta cũng là sư phụ người. Dám thí sư ư? Người phải chết!!

“Ầm!!”

Lạc Yến Chi kêu kinh hoàng:

- Đại ca?!! Lão thất phu độc ác. Hãy mau đền mạng cho Đại ca ta!!

Chợt Lạc tướng quân lại kêu, vì phát hiện thế nào Lạc Yến Chi cũng bật lao đến:

- Dừng xuẩn động, Yến Chi. Trái lại hãy chạy mau. Mạng phụ thân hỏng rồi. Hồng Bảo Kỳ, ta ủy thác Yến Chi cho người. Hãy vì lời đã hứa đêm qua, giúp Yến Chi có cơ hội báo thù.

Bạch Thám Đáo vọt điểm loạn vào vài huyệt đạo trên người Lạc tướng quân:

- Lạc Nhữ An người chưa thể chết đâu. Hãy mau bảo Lạc Yến Chi thay người đưa Phích Lịch Bổng Thiên Lô ra đây. Đổi lại, ta hứa sẽ giúp người hóa giải toàn bộ độc chất.

Lạc Yến Chi cũng kinh hoảng kêu xin:

- Chớ hại mạng gia phụ. Và nếu được, lão hãy giúp gia phụ giải độc, ta hứa sẽ khuyên nhủ phụ thân phó giao Phích Lịch Thiên Lô Bổng cho lão. Nhanh lên.

Ngờ đâu Lạc Nhữ An tướng quân chột thét:

- Yến Chi đừng tin hấn. Thiên Hào đã mất mạng, nếu phụ thân để mất thêm hài tử, thà phụ thân tự tìm chết hơn là nhìn thấy hài tử vì bất hiếu vi lệnh, chỉ khiến Lạc gia chẳng còn ai báo thù. Mau chạy đi!!

Bạch Thám Đáo cũng quát:

- Người còn mong tự sát ư? Hãy nói mau, Phích Lịch Bổng Thiên Lô được ẩn giấu ở đâu?

Đáp lại tiếng quát của họ Bạch, Lạc Nhữ An tướng quân chột cười ngạo nghễ:

- Sẽ chẳng một ai trong bọn người mong toại nguyện. Vì vật đó ngay khi phát hiện ta đã hủy rồi. Ha... Ha...

Tràng cười này khiến từ đôi mục quang của Bạch Thám Đáo chột phát lộ sát khí.

Phát hiện kịp lúc, Tiểu Hồng ngay lập tức quát một chưởng phá tung cửa phòng và cật lực gào thét to:

- Có gian tế toan mưu hại Lạc tướng quân!! Có gian tế đang ở ngay đây!!

Phản ứng của Tiểu Hồng lập tức được đáp lại bằng những tia nhìn hài lòng vì đồng tình của Lạc tướng quân. Nhưng chúng cũng nhanh chóng tắt ngấm khi họ Bạch do đã lộ sát cơ, chột thẳng tay giáng vào đỉnh đầu Lạc tướng quân một kinh tối hậu:

- Người dám hủy vật thì mạng người cũng đáng bị ta hủy!

“Bộp!!”

Đầu của Lạc tướng quân vỡ tung khiến Yến Chi khiếp đảm rụng rời, bật kêu một tiếng và tự ngã nhào bất tỉnh.

- Phụ thân!!

Cũng lúc này, Tiểu Hồng chột phát giác họ Bạch chẳng rõ vì sao lại tự nhận mặt và bị biến sắc.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Hồng vì nhớ lời ủy thác của Lạc tướng quân, vội nhắc Lạc Yến Chi lên tay và cùng đưa nàng lao đi thật nhanh ra ngoài:

- Bạch Thám Đáo là gian tế, đã vừa sát hại Lạc tướng quân cùng Đại thiếu gia. Bây giờ còn muốn kết liễu luôn Nhị tiểu thư. Mọi người đâu, hãy mau mau vây bắt gian tế. Đừng để họ Bạch toại nguyện.

Những loạt hô hoán của Tiểu Hồng liền được đáp ứng, các quân binh nhanh chóng xuất hiện với nhiều loại gươm giáo ngời sáng.

Ngờ đâu lại có thêm loạt hô hoán của chính họ Bạch:

- Mọi người còn chờ gì nữa chưa vây bắt Hồng Bảo Kỳ?! Hấn thật gian xảo, lấy oán báo ân, đã bắt ngờ hạ thủ Lạc tướng quân từng độ lượng với hấn. Mau giữ hấn lại, đừng để đến lượt Nhị tiểu thư lại mất mạng vào tay hấn.

Những quân binh lập tức chuyển hướng, chỉ nhắm vào Tiểu Hồng.

Diễn biến này không khiến Tiểu Hồng kinh ngạc vì đã quá rõ các quân binh dĩ nhiên dễ nghe theo lệnh họ Bạch hơn. Trái lại, Tiểu Hồng chỉ hoang mang lo lắng, một là lo vì không biết Lạc Yến Chi có kịp lai tỉnh hầu giúp chuyển đổi ngược lại cục diện hay không, và hai là hoang mang vì có cảm giác giọng nói của Bạch Thám Đáo qua loạt hô hoán vừa rồi nghe sao giống như người đã bị chưởng thương.

Tuy nhiên, do phải đối phó với tình thế trước mặt, Lạc Yến Chi thì chưa tỉnh và các quân binh thì vẫn kéo đến mỗi lúc mỗi đông, thế nên thay vì tìm hiểu nguyên ủy khiến giọng nói của họ Bạch nghe kỳ lạ, Tiểu Hồng đành ôm Lạc Yến Chi vào lòng, thi triển khinh thân pháp Khoái Mã Bộ Thiên Hành, thà kịp thoát vòng vây hơn là chờ Lạc Yến Chi vị tất tỉnh lại đúng lúc.

“Vù...”

Đuổi theo sau là loạt hô hoán tiếp tục của họ Bạch, là tác động khiến các quân binh hăm hở chạy đuổi theo.

Nhưng họ làm sao theo kịp và lạ nhất là chẳng thấy có Bạch Thám Đáo truy đuổi. Nhờ đó, Tiểu Hồng có cơ hội, có đủ thời gian đưa Lạc Yến Chi đi mỗi lúc mỗi xa hơn, thoát khỏi mọi truy đuổi.

“Vút!”

*

* *

Mãi đến chiều muộn Lạc Yến Chi mới tỉnh lại:

- Có phải ta đã ngất khá lâu? Đây là đâu? Sao người đưa ta đến đây thay vì cứ lưu lại Lạc tướng phủ? Trừ phi...

Nàng chợt bật ngồi lên và kêu:

- Hay là Lạc tướng phủ đã bị Thần Ứng bang san bằng? Nếu vậy, ôi... phụ thân, lẽ nào để tổ lộ lòng hiếu thảo cuối cùng hài nhi cũng không còn cơ hội mai táng thân phụ chu tất?

Không nỡ để Lạc Yến Chi thế nào cũng bật khóc, Tiểu Hồng vội giải thích:

- Nhị tiểu thư xin đừng vội suy diễn, càng lúc càng sai sự thật. Vì diễn tiến chỉ là thế này.

Nhờ nghe Tiểu Hồng thuật kể, Lạc Yến Chi không những không sa lệ mà còn hậm hực bật đứng lên:

- Lão thất phu thật vô sỉ. Được rồi, ta và người hãy mau quay lại. Ta chỉ muốn tự tay lột da lão, sau đó băm vằm lão thành muôn mảnh, dùng thi thể lão để bái tế vong linh phụ thân cùng Đại ca nhất định vẫn chưa tan biến vào hư vô.

Nhưng Tiểu Hồng vội ngăn lại:

- Tại hạ đưa Nhị tiểu thư đến đây, thời gian trôi qua cũng xấp xỉ nửa ngày, xin hãy nghe đây, nếu cảm thấy chưa cần, nhất định lão vẫn đang dùng thân phận từng được lệnh tôn tín nhiệm hầu sục tìm cho kỳ được Phích Lịch Bồng Thiên Lô. Và đã vậy, chúng ta nên chờ lúc tối muộn hơn hãy lảng lảng quay lại xử trị lão. Còn như lão phải dùng đến thế lực của Thần Ứng bang để mau chóng toại nguyện thì như Nhị tiểu thư dù gấp vẫn không sao kịp quay lại. Có chăng chỉ là nạp mạng cho bọn Thần Ứng bang nhất định cũng chỉ chờ đợi như thế.

Nàng long mặt lên giận dữ:

- Người nói thật dễ nghe? Nhưng cũng phải thôi, vì đây là gia thân của ta, đâu phải của người. Nếu không, ta tin chắc người cũng không khỏi nôn nóng như ta lúc này.

Tiểu Hồng đứng bật lên:

- Dù không là gia thân thì sự độ lượng từng có của lệnh tôn cũng là ân tình tại hạ luôn mong muốn được báo đáp. Được lắm. Nếu muốn, tại hạ quyết không ngại cùng Nhị tiểu thư quay lại. Có chăng, những lời vừa rồi chỉ là tại hạ mong Nhị tiểu thư nên cân nhắc hầu minh bạch thuận lợi hoặc bất lợi. Vì vậy, xin nhớ cho, những gì cần nhắc, tại hạ đều đã tỏ bày. Vạn nhất vì hành động theo chủ ý của Nhị tiểu thư, nếu có nguy hiểm gì xảy ra cũng đừng trách ngược lại, đổ lỗi cho tại hạ sao không báo trước. Đi nào.

Phản ứng của Tiểu Hồng hầu như chẳng được Lạc Yến Chi để tâm. Vì thoạt nghe xong, nàng là người trước tiên thi triển khinh công lao đi.

“Vút!”

Bất chợt Tiểu Hồng tận lực lao nhanh hơn, kịp thời lướt qua và ngăn nàng lại:

- Nhị tiểu thư đi sai hướng rồi. Phải đi về hướng ngược lại mới đúng. Và tốt nhất, hãy để tại hạ đi trước khai lộ.

Dứt lời, tự Tiểu Hồng lao đi, quả nhiên chọn phương hướng hoàn toàn đối nghịch với hướng Lạc Yến Chi vừa khởi hành.

Nàng đành phải theo chân Tiểu Hồng, nhân đó chợt hỏi:

- Khinh công của người có vẻ cao minh hơn ta? Vì sao thế?

Vụt tỉnh ngộ, Tiểu Hồng ngấm ngấm thu giảm cước lực:

- Nhị tiểu thư có thừa nhận bản lĩnh của tại hạ hầu như mỗi ngày mỗi tiến triển? Hướng hồ, Nhị tiểu thư vừa trải qua thời gian dài bị kích ngất, dĩ nhiên khi đột ngột dụng lực thì khinh thân pháp đâu dễ đạt như lúc bình thường?

Nàng lại hỏi và có phần hài lòng khi thấy bản thân đang dần lao dần quá Tiểu Hồng:

- Người vẫn chưa cho ta biết đây là địa điểm nào?

Tiểu Hồng từ khi ấy cẩn thận hơn, chỉ vì không muốn để bất kỳ ai phát hiện bản thân đang càng lúc càng có nhiều thành tựu khó ngờ về khinh thân pháp Mã Bộ Thiên Hành:

- Từ chỗ lúc nãy nếu Nhị tiểu thư đi thêm mười trượng nữa là sẽ đến Tuyệt Mệnh vực. Do tại hạ lúc quần bách, chẳng thể biết đâu là nơi có thể tạm náu thân, đành đưa Nhị tiểu thư quay lại chỗ mà đã từ đó, tại hạ may mắn thoát hiểm, đã tình cờ xuất hiện ở Lạc tướng phủ.

Nàng gật gù:

- Nói đích xác hơn, quả thật người đã từ đáy vực Tuyệt Mệnh thoát đi?

Tiểu Hồng một lần nữa lại thừa nhận:

- Đối với ân tình của quý phủ, tại hạ quyết chưa có nửa lời dối trá. Thật lạ là tại sao lại không thể sớm nhận ra thái độ nhị tâm của lão Bạch? Vì tuy không thật sự là người của quý phủ nhưng chẳng ai như lão, cứ mãi nghi kỵ tại hạ. Hóa ra do lão luôn có mưu toan, lại là nhân vật có xuất thân từ Thần Ứng bang nên khi thấy tại hạ đột nhiên xuất hiện, còn được một trong lũ Đại Ứng của họ đưa đi, lão chợt dạ, thế là cứ mãi nghi ngờ.

Lạc Yến Chi đồng tình:

- Người luôn thiếu lịch duyệt, như phụ thân ta nói, dĩ nhiên đâu dễ phát hiện tâm cơ cùng mưu toan của lão thất phu. Hướng hồ đến cả gia phụ cũng hoàn toàn bất ngờ, tuyệt nhiên chẳng thể bảo lỗi là do người.

Tiểu Hồng bảo:

- Tại hạ đâu đề cập đến việc lỗi phần ai. Chỉ tự trách bản thân là vẫn chưa đủ bản lĩnh nếu như muốn được bôn tẩu giang hồ, nhất là cùng Thần Ứng bang tiếp tục đối đầu.

Nàng chột hỏi:

- Lúc xuất lực đối phó lão Bạch, thái độ của người rất oán hận Thần Ứng bang. Có thật chỉ xuất phát từ mối thù được người đề quyết là do Thần Ứng bang gây ra?

Tiểu Hồng không phải phí công đáp lời, vì từ xa đã nhìn thấy có một quang lửa thật đỏ và thật to bất thần bộc phát lên.

- Nhìn kìa! Há lẽ đấy là quý phủ đang bị một trận hỏa thiêu?

Lạc Yến Chi cũng nhìn thấy, lập tức tăng nhanh cước lực với thái độ cuồng nộ khó ngờ:

- Bọn chúng thật độc ác. Nhất định đã đoạt vật, bây giờ lại toan thiêu hủy tất cả, từ thi thể người đã chết cho đến toàn bộ quân binh gia tướng luôn trung thành cùng gia phụ. Lạc Yến Chi nếu không giết sạch các người, thể không làm người.

Nhưng một lần nữa, Tiểu Hồng đột ngột băng vượt qua, quyết ngăn cản nàng:

- Mau dừng lại. Đã có phóng hỏa nhất định ở đây lúc này đều là người của Thần Ứng bang. Tại hạ không thể để Nhị tiểu thư bốc đồng, tự dẫn thân đến nạp mạng.

Nàng phẫn nộ, trừng mắt:

- Họ đâu phải kẻ thù của người, đúng không? Vậy nếu sợ chết, người không đi cũng không sao, nhưng đừng ngăn cản ta. Hãy tránh mau.

Tiểu Hồng không tránh:

- Lệnh tôn đã có lời ủy thác thế nào, hy vọng tiểu thư vẫn nhớ. Và cho dù chẳng có điều đó thì tại hạ cũng không đủ nhẫn tâm nhìn Nhị tiểu thư đi nạp mạng. Xin hãy cặn suy và đừng trách tại hạ đa sự.

Nàng nghiêng răng:

- Ta cũng đủ tuổi thành nhân, đành cho người biết, ta không cần bất kỳ sự quan tâm nào của người. Tuy nhiên, nếu người vẫn khăng khăng thì thoát tiên hãy chứng tỏ đủ bản lĩnh ngăn lối ta. Nhược bằng biết tự lượng sức thì lần này người nhân nhượng chính là còn giữ chút tình hẫu mai hậu khi gặp lại, ta và người vẫn là bằng hữu. Thế nào?

Tiểu Hồng vụt thở hắt ra:

- Đêm hôm qua, tại hạ đã thua mưu lệnh tôn, vì thế mới dẫn đến có lời ủy thác như Nhị tiểu thư cũng nghe. Do vậy, dù tự biết bản lĩnh không bằng, tại hạ cũng đành tận lực, thà giữ chữ tín hơn là cam phải để lệnh tôn mãi thất vọng.

Lạc Yến Chi lập tức xuất thủ:

- Vậy đừng trách ta. Đỡ!

“Ào...”

Tiểu Hồng khẽ cười:

- Chúng ta đã cùng luyện võ công khá nhiều, thân thủ bản lĩnh thế nào dĩ nhiên cả hai cũng biết rõ như nhau. Vậy nếu, tại hạ cứ mãi tránh thì Nhị tiểu thư có mong toại nguyện chăng? Hay rốt cuộc Nhị tiểu thư chỉ làm bản thân tự thấm mệt?

Và Tiểu Hồng dịch bộ để tránh chiêu thật sự khiến Lạc Yến Chi thêm động nộ:

- Vậy thì ta sẽ khiến người một khi chấp nhận tránh chiêu, càng nên mau chóng nhượng lối cho ta. Hoặc giả phải cùng ta giao chiêu động thủ. Đỡ!

“Ào...”

Tiểu Hồng vẫn tự tin cười:

- Tại hạ tuy tránh chiêu nhưng quyết không nhượng lối. Nếu chẳng tin, Nhị tiểu thư cứ tiếp tục. Và cũng nên hiểu đấy chỉ là thành ý, tại hạ không thể để Nhị tiểu thư đi nạp mạng mà không ngăn lại.

“Vù...”

Đến lúc này, đã liên tiếp hai lần bị hụt chiêu, Lạc Yến Chi vụt bình tâm trở lại:

- Trước đây người chưa từng thi triển bất luận bộ pháp nào tương tự để có thể thoát chiêu của ta như lần này. Người có điều gì cần giải thích chăng? Hoặc giả người chỉ may mắn nghĩa là điều đó sẽ không kéo dài được lâu? Hãy đỡ!!

“Ào...”

Tiểu Hồng lại tiếp tục tránh chiêu:

- Tại hạ đủ tự tin để quả quyết rằng những gì đang diễn khai tuyệt nhiên không hề do may mắn. Trái lại một khi đã am hiểu khá nhiều những cách phát chiêu cùng các biến hóa của Nhị tiểu thư, nếu tại hạ không thể tránh thoát mới là điều lạ. Như chiêu này chẳng hạn, hoàn toàn không khó để tại hạ lại kịp dịch tránh. Xem này.

“Vù...”

Ngờ đâu khi xuất thủ lần này, Lạc Yến Chi vì có sẵn chủ ý nên khi Tiểu Hồng dịch tránh, nàng lập tức bật người lao vượt qua.

“Vút!”

Tiểu Hồng giật mình, ngay tức khắc thi triển thân pháp lao đuổi theo.

“Vút!”

Và vì vẫn nhất tâm, quyết ngăn cản nàng, nên chỉ một thoáng sau, thêm lần nữa Tiểu Hồng hiện thân chắn lối nàng ngay trước mặt:

- Thúc thời vụ giả vi tuấn kiệt. Lẽ nào Nhị tiểu thư không thừa nhận lời cảnh báo của tại hạ là sự thật?

Lạc Yến Chi giật mình khựng lại:

- Với một sự thật nữa là bản lĩnh của người không như những ngày qua và ta đã biết? Nói mau, phải chăng kể cả người cũng có dụng mưu, vì thế đã luôn che giấu thân thủ đích thực của người?

Tiểu Hồng bối rối:

- Tại hạ đối với quý phủ vẫn luôn thật tâm. Thế nên mong rằng Nhị tiểu thư đừng có lời nào quá đáng, cũng đừng nên nghi ngờ tại hạ.

Nhưng Lạc Yến Chi vẫn khẳng khái và lại xuất thủ với thái độ lần này thật hung hãn:

- Ta không thể không nghi ngờ, nhất là qua thái độ người cứ quyết liệt ngăn cản ta. Hãy đỡ!

“Ào...”

Cung cách phát chiêu lần này của Lạc Yến Chi cũng đã thay đổi, lợi hại hơn và bao hàm nhiều sự biến hóa hơn.

Tuy nhiên, Tiểu Hồng vẫn ung dung thoát chiêu, không những vậy, ngay sau đó, Tiểu Hồng còn sẵn lòng nhượng lối cho Lạc Yến Chi:

- Tại hạ đã hết lời khuyên ngăn, kể như cũng đủ tận tâm đối với lời ủy thác của lệnh tôn. Nhưng vì Nhị tiểu thư vẫn chẳng lay chuyển, thì thôi vậy, đành tùy theo chủ ý của Nhị tiểu thư. Xin mời.

Lạc Yến Chi cười nhạt:

- Người cũng biết tự lượng sức đấy. Bằng không, với những tuyệt chiêu lần này ta quyết vận dụng, chỉ e người chẳng đủ tư cách ngăn cản. Hừ!

Dứt lời, nàng bật lao đi.

“Vút!”

Và giữ đúng lời, Tiểu Hồng chỉ biết ngán ngẩm nhìn theo cho đến khi nàng dễ dàng khuất dạng, chìm lặn vào màn đêm đen đă và đang dần buông xuống.

Còn lại một mình, Tiểu Hồng đành lững thững quay trở về lối cũ, di chuyển dần về phía Tuyệt Mệnh vực.

Nhưng khi chỉ còn cách miệng vực chẳng bao xa, Tiểu Hồng chợt phát hiện có tiếng động lạ.

Nghi hoặc, Tiểu Hồng vội dừng lại:

- Có phải là người không, Trốc Đầu Ưng?!

Không có tiếng động nào nữa vang lên để gọi là đáp lại, Tiểu Hồng càng thêm nghi hoặc, gọi và hỏi to hơn:

- Người không nhận ra ta sao? Là ta đây mà, Trốc Đầu Ưng. Người đâu rồi, Trốc Đầu Ưng?

Và có tiếng đáp lại, nhưng tiếc thay không phải thứ thanh âm Tiểu Hồng cần nghe và là chuỗi cười lạnh mà Tiểu Hồng chẳng bao giờ trông đợi:

- Lão phu đương nhiên nhận được người. Và người càng thêm đáng chết vì dám trịch thượng lẫn quàng xiên, gọi lão phu là kẻ trốc đầu. Khà khà...

Nhận ra thanh âm này, Tiểu Hồng hoảng sợ, lập tức quay người bỏ chạy:

- Lại là lão ư? Đây, lúc sáng ta đắc tội với lão vì không nữ nhìn thấy lão sát hại Lạc Thiên Hào. Kỳ dư Hồng Bảo Kỳ ta hoàn toàn vô can với Lạc gia. Nếu lão vẫn khăng khăng muốn phục hận, hãy cho ta thêm một thời gian tự luyện công. Đừng tỏ thái độ tiểu nhân, thị lớn hiếp nhỏ, ỷ mạnh hiếp yếu.

Ngờ đâu lão nhân quỷ diện vẫn dễ dàng xuất hiện chắn lối Tiểu Hồng:

- Chẳng phải lão phu từng nói, đừng để lão phu thêm lần nào nữa thấy mặt? Một chưởng của người báo hại lão phu phải mất gần một ngày vận công điều nguyên. Người bảo lão phu dễ dàng bỏ qua ư?

Không còn đường tiến, Tiểu Hồng lùi dần:

- Lão chớ bịa chuyện. Vì đến Bạch Thám Đáo cũng từng bị ta kích chưởng vẫn chẳng có gì suy suyển, huống hồ lão, ta thừa rõ có bản lĩnh lợi hại hơn. Nhưng dù sao, ta không phủ nhận đã đắc tội, tuy nhiên, là hạng cao thủ, nếu lão đối phó ta lúc này không cảm thấy đã tự hạ thấp bản thân sao? Hãy cho ta thêm cơ hội luyện công, có như vậy, ta dẫu mất mạng vẫn tâm phục khẩu phục.

Lão nhân quỷ diện cứ lừ lừ tiến đến:

- Ngụy kế của người đừng mong đủ thuyết phục lão phu tha mạng. Trái lại, khà khà..., tử kỳ của người đã điểm, hãy mau nạp mạng đi thôi.

Cảm nhận lão quỷ đã chực ra tay, Tiểu Hồng vụt nảy một ý, vội kêu:

- Chờ đã. Vì ta còn điều này muốn nói.

Nhưng lão quỷ diện đã bật chồm đến:

- Muộn rồi tiểu tử. Vậy hãy để dành điều đó xuống điện Diêm La nói cho lão Diêm Vương. Khà khà...

"Ào..."

Chỉ nhờ đã hờm sẵn và Tiểu Hồng lập tức dịch thân di chuyển ngay nên may mắn tránh thoát đệ nhất chiêu của đối phương.

"Vù..."

Tuy nhiên, do tự biết khó thể kéo dài, hưởng hồ thân thủ của đối phương đúng là vô lượng, Tiểu Hồng một lần nữa lại kêu:

- Nhưng điều ta muốn nói lại liên can đến vật lão quan tâm. Há lẽ lão không muốn thu hồi Phích Lịch Bổng Thiên Lô?

Tiếng kêu của Tiểu Hồng lần này thu hiệu quả. Lão quỷ diện lập tức đình thủ:

- Người nói như vậy là có ý gì?

Tiểu Hồng vẫn cảnh giác ngó chừng từng động tĩnh nếu có của đối phương:

- Có phải lão bảo đã mất gần một ngày vận công điều nguyên? Cũng có nghĩa lão chưa hay biết đã xảy ra những bất lợi cho Lạc tướng phủ? Hãy quay đầu nhìn lại phía sau thì rõ. Đừng đa nghi, cho ta muốn lừa lão. Trái lại, lão nên biết đó là một trận hỏa công đang thiêu rụi Lạc tướng phủ.

Với thái độ cẩn trọng đúng mức cần thiết, lão quỷ diện tuy chỉ khẽ xoay nghiêng người nhưng vẫn dễ dàng nhìn thấy cả một góc trời đang bùng bùng phát sáng, đúng như Tiểu Hồng vừa cáo giác. Lão giật mình:

- Dựa theo phương hướng thì đúng là Lạc tướng phủ đang bị phóng hỏa. Vậy hãy nói mau, đã xảy ra chuyện gì? Và tại sao người còn hỏi lão phu có muốn thu hồi Phích Lịch Bổng Thiên Lô?

Tiểu Hồng mừng thầm:

- Bạch Thám Đáo đã lộ chân tướng, là gian nhân từ Thần Ứng bang tiềm phục. Ta khuyên lão hãy mau đến đó, trước khi quá muộn. Vì Thần Ứng bang lạ thay cũng quan tâm cùng một vật như lão.

Lão lại một phen nữa giật mình:

- Không lý nào. Vì ngoài bốn môn, vật đó đối với bất luận ai cũng không thể trở nên hữu dụng. Trừ phi...

Đang nghe lão nói và nhất là toan hỏi lão có ý gì khi bỗng dừng ngừng lời, Tiểu Hồng vì thế hoàn toàn bị bất ngờ, đến nỗi chưa kịp nhận ra gì thì đã thấy lão xuất hiện kề bên. Quá kinh hoảng, Tiểu Hồng vừa tìm cách thoát, càng nhanh càng tốt, vừa kêu cuống cuồng:

- Bởi đã đắc tội nên ta mới cáo giác, chỉ mong lão bỏ qua. Cớ sao lão vẫn khăng khăng đối phó ta, thay vì phải quan tâm đến vật nọ xem vẫn còn hay đã bị kẻ khác chiếm hữu? Ối..., lão không thể phân biệt đúng sai hay lợi và hại sao?

Lão quỷ diện quả có thân thủ thật cao minh và nhờ xuất thủ bất ngờ nên ngay tức khắc toại nguyện. Lão chộp giữ Tiểu Hồng:

- Đương nhiên lão phu vẫn luôn quan tâm đến vật nọ, nhưng không có nghĩa dễ dàng tạo cơ hội cho người tẩu thoát. Tóm lại, người phải đi theo lão phu. Chỉ sau đó lão phu mới biết sẽ phải định đoạt người như thế nào. Đi.

Ngờ đâu lão bất chợt bật quát:

- Kẻ nào to gan?

Không chỉ quát, lão còn động nộ dùng tả thủ xuất một kinh chộp vào đầu đó ngay bên trên đầu lão.

"Ào..."

Và cũng nhờ đó, Tiểu Hồng mới phát hiện quả thật có một bóng đen khá là to đột ngột đến và đang tấn công lão từ trên không.

Chẳng những vậy, bóng đen còn bộc lộ một thân thủ bất phàm, là dù bị lão quỷ diện xuất lực đối phó thì từ giữa không trung, bóng đen vẫn bất thần lao ngược lên trên, sau đó vòng ngoặt theo hướng khác, lại tiếp tục tấn công lão.

Thân thủ của bóng đen khiến Tiểu Hồng động tâm, lập tức nhân lúc lão quỷ diện mãi lo đối phó với bóng đen, Tiểu Hồng cũng bất ngờ quật chéch vào lão một kinh với khoảng cách thật gần.

"Vù..."

Lão kịp phát giác, ngay lập tức dồn lực vào hữu thủ, thân tốc đẩy Tiểu Hồng bắn ra xa, đồng thời vẫn dùng tả chiêu tiếp tục đối phó với bóng đen kỳ quái cứ dai dẳng tấn công lão.

"Bùng!!"

Nhờ đó Tiểu Hồng tạm thoát sự khống chế của lão, vội hô hoán:

- Trốc Đầu Ưng hay lắm. Nhưng hãy đề phòng lão có thể sát hại người. Tuy nhiên sẽ tốt hơn nếu người mau đưa ta cùng thoát. Nào, mau bay lại đây nào.

Tiểu Hồng đoán và nhận định không lầm, bóng đen chính là Trốc Đầu Ưng không rõ đã từ đâu bất chợt xuất hiện đúng lúc. Và bây giờ, vì nghe Tiểu Hồng gọi, bóng đen lập tức đảo liệng về phía Tiểu Hồng.

“Vù...”

Tiểu Hồng đắc ý, lập tức chộp ngay vào chân Trốc Đầu Ưng:

- Được rồi, mau bay lên cao, nhanh nào. Ha... Ha...

Lão quỷ diện hậm hực, quật vó theo một kinh thật mạnh.

- Người chớ mong thoát!

“Ào...”

Nhưng Trốc Đầu Ưng đã bay cao, ngọn kinh của lão trở nên vô dụng.

*

* *

Sáng hôm sau, kỳ thực chỉ mới vào lúc bình minh chưa hoàn toàn ló dạng, Lạc Yến Chi chợt hít hơ hốt hải từ xa chạy đến, miệng thì không ngớt gọi Tiểu Hồng:

- Hồng Bảo Kỳ?! Người đâu rồi? Hãy mau nghĩ cách cứu ta. Người có còn ẩn thân ở quanh đây chăng, Hồng Bảo Kỳ?

Đuổi theo sau Lạc Yến Chi nếu thoát đầu chỉ có một vài nhân vật bản lĩnh chỉ tầm tầm bậc trung thế nên chưa thể có hy vọng vượt qua và chặn lối nàng, thì càng về sau càng xuất hiện nhiều cao thủ nữa, với bản lĩnh mỗi người mỗi vẻ và đã có kẻ chỉ thêm một lúc ngắn nữa thôi ắt thế nào cũng bắt kịp nàng.

Chính vì diễn biến này khiến Lạc Yến Chi càng thêm kinh hoàng, cứ gọi Hồng Bảo Kỳ mỗi lúc mỗi thêm to:

- Người đã bỏ đi thật sao? Nếu vậy ta phen này còn mong gì toàn mạng. Và Hồng Bảo Kỳ người cũng đừng mong có cơ hội thực hiện điều đã từng nhận chịu sự ủy thác của gia phụ. Người có còn ở đây không, Hồng Bảo Kỳ?!

Không hề có bất kỳ thanh âm nào hồi đáp, đã vậy ở phía sau còn bị nhiều cao thủ truy đuổi, hướng hồ họ đã đuổi theo quá gần, Lạc Yến Chi phần chí sinh liêu, bất ngờ quay phắt lại và tận lực quật xô ra song chưởng liên hoàn:

- Bọn người thật độc ác. Dù đã minh bạch bốn tiểu thư hoàn toàn chẳng hay biết chỗ cất giữ Phích Lịch Bổng Thiên Lô, bọn người vẫn nhẫn tâm đuổi

tận giết tuyệt. Lạc Yến Chi ta dẫu chết vẫn quyết làm ma quay trở lại, thề tận diệt Thần Ứng bang để báo thù. Xem chưởng!!

“Ào...”

“Vù...”

Có ba nhân vật nhờ khinh công lợi hại đã đuổi đến gần nàng. Và khi thấy có phản ứng của nàng, ba nhân vật này lập tức hợp lực, cùng một lúc quật đủ sáu kinh để chỉ đối phó với nhị kinh của nàng:

- Công phu của Tịch Sơn môn bọn ta đã từng nếm qua. Hướng hồ nha đầu người đang lúc kiệt lực, hễ càng vùng vẫy là người càng mau chết. Ha... Ha...

- Chớ nhiều lời với ả, trăm thảo trừ căn. Giết?

- Giết!! Ha... Ha...

Hợp lực lập tức chấn chạm và tạo chấn kinh hất Lạc Yến Chi bay thoái hậu về phía sau thật xa.

“Ầm!!”

“Vù...”

Ba nhân vật nọ nhìn theo và đồng loạt rộ lên cười đắc ý:

- Ả đã rơi đúng vào vực Tuyệt Mệnh. Ha... Ha...

- Vĩnh biệt người, tiểu liễu đầu họ Lạc xấu số!

- Ha... Ha...

Quả vậy, Lạc Yến Chi vì cố tình quay lại tìm Tiểu Hồng nên kể như tự chọn cho bản thân một kết cục bi thảm là bị các nhân vật Thần Ứng bang hất kinh, chấn nàng bay thẳng đến miệng vực, cuối cùng thì dĩ nhiên bị vực Tuyệt Mệnh tham lam nuốt chửng vào cửa miệng từ cổ chí kim vẫn luôn há sẵn.

“Ào...”

Lạc Yến Chi phát hiện đã muộn. Hồn bất phụ thể, nàng lập tức hôn mê, kể như mặc nhiên chấp nhận mọi số phận được định sẵn dưới đáy vực gọi là Tuyệt Mệnh.

o O o